

EN PORTADA / El perfil del nou traficant és un noi,

Hi ha una màfia catalana de la droga?

La distribució de la droga s'ha obert nous camins: segons un estudi de dos professors de la Universitat de Perpinyà, els encarregats de portar la droga de Barcelona a Perpinyà són, cada cop més, joves estudiants catalans d'un i altre costat de la frontera i d'un nivell econòmic mitjà.

ARXIU / RICARD CUGAT

Dijous 24 de juny de 1999, un estudiant de vint-i-quatre anys és descobert a les tres de la tarda en un peatge a prop de Perpinyà amb 130 grams d'haixix i tres dosis de LSD. 14 d'octubre del mateix any, la policia troba al Pertús 208 quilos d'haixix al Seat Ibiza d'un noi procedent de Figueres. 17 de febrer de 2000, els Mossos d'Esquadra detenen un noi de vint-i-dos anys, veí de la Jonquera, després de trobar-li a casa mig quilo d'haixix i tres-centes mil pessetes en moneda francesa i espanyola. De forma excepcional, però constant, aquests darrers anys s'han anat fent detencions de joves catalans de tots dos costats de la frontera per tràfic de drogues.

Lamia Missaoui i Alain Tarrus, professors de la Universitat de Perpinyà, han seguit el rastre d'aquests nous "negociants" d'estupefaents, i han deixat constància al llibre *La naissance d'une mafia catalane?* (Ed. El Trabucaire, 1999) de l'aparició d'una nova xarxa autòctona de traficants. Destinada sobretot al consum local, aquesta organització sembla formada per joves de famílies burgeses de Catalunya, de l'una banda i l'altra de l'Albera, que probablement es relacionen directament amb distribuïdors de droga per organitzar el pas de la frontera i la distribució de la droga. Sense despertar l'interès de les autoritats duaneres, aquests joves de vint anys a trenta, sovint estudiants universitaris, travessen la frontera amb cotxe portant carregaments variables d'haixix, heroïna o cocaïna destinats a Perpinyà, Tolosa i Montpeller.

Les sospites van començar a un barri marginal de Barcelona fa cinc anys, quan Alain Tarrus, que aleshores feia un estudi sobre la comunitat gitana, hi observà joves francesos mercadejant amb membres d'aquest col·lectiu. Per esbrinar l'origen d'aquests contactes entre dos grups socials tradicionalment enfrontats, els investigadors s'han introduït en la comunitat gitana per contactar amb els individus concrets que controlen el tràfic de drogues.

Els investigadors han localitzat a Barcelona una xarxa de distribució d'heroïna que ve de Nigèria.

També van trobar dos joves informadors senegalesos, "camells" a Barcelona, que els van revelar els camins que segueix la droga, des de la recepció al port, el pas pels tallers on es barreja amb unes altres substàncies, fins a la distribució i la comercialització. Finalment van parlar amb uns joves estudiants que els van explicar els detalls de la seva activitat clandestina.

Dues vies d'entrada. El tràfic de drogues a la frontera hispano-francesa apareix els anys 80, quan el consum es va començar a considerar un problema d'abast social. Segons l'informe, actualment hi ha dues xarxes principals de

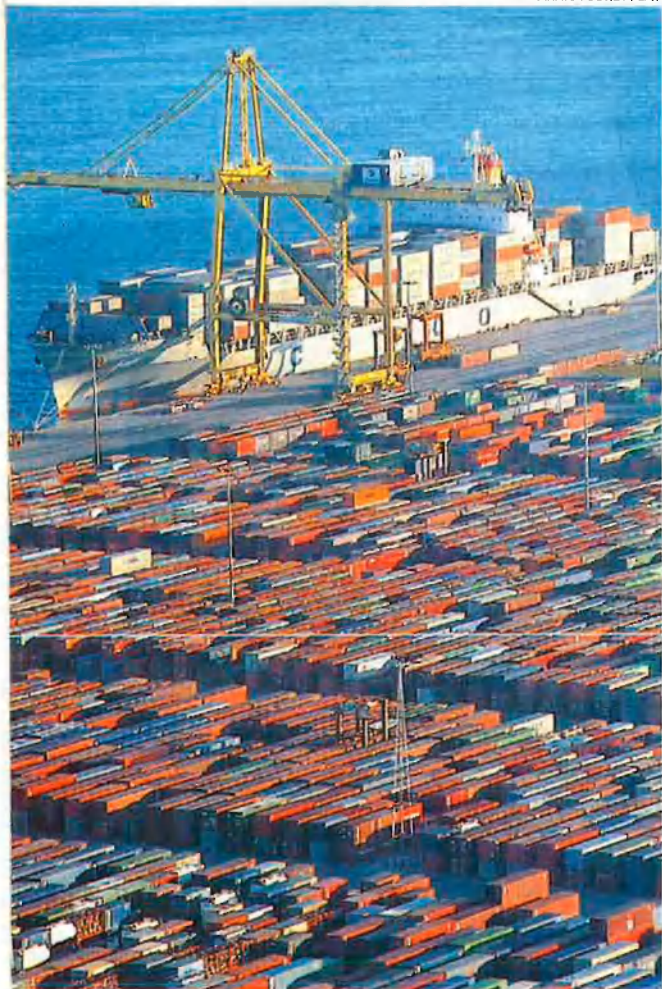
contraban a la frontera, la catalano-senegalesa i l'andalusino-marroquina. La primera es connecta amb la sucursal nigeriana, una de les vies principals de distribució mundial de l'heroïna, amb plataforma a Barcelona. Un cop descarregats els contenidors procedents de l'Àfrica, el 96% de la droga entra a França i a la resta de països europeus mitjançant camions i barrejada amb productes d'ús legal. Una remesa d'aquest carregament, la duen italians amb cotxe o caravana i la transporten fins a Narbona i Tolosa. La resta és distribuïda en petites quantitats per traficants espanyols, independents, entre les classes altes barcelonines, si bé una part va a parar al Barri Xinès de Barcelona.

La segona xarxa de distribució de la droga, l'andalusino-marroquina, se cenyeix al tràfic d'heroïna, cocaïna i crack. L'Amèrica Llatina és l'origen del crack i la cocaïna; el Marroc, de l'heroïna. Segons l'informe, els traficants —molts són gitanos— és possible que s'organitzin en clans a tots dos costats de la frontera, concretament a Perpinyà i a Figueres. Per fer el tràfic exploten "mules" —persones en situació irregular a Barcelona, normalment algerians i marroquins d'origen— perquè passin la frontera, que és el punt

L'haixix és una de les drogues que joves estudiants passen de Barcelona a Perpinyà. Els nous "camells" també distribueixen heroïna i, sobretot, cocaïna.

Un jove ha instal·lat una consulta de dentista amb

ARXIU / JORDI PLAY

El port de Barcelona és un dels punts de la península per on entra més droga. Els autors de *La naissance d'une mafia catalane?*, parlaren amb dos traficants senegalesos, que expliquen la ruta que segueix la droga des que arriba a aquest port.

més perillós i arriscat. Pagats a 20 francs (500 pessetes) el gram d'heroïna, molts fan el viatge amb tren fins a Cervera, última parada abans de la frontera i després la travessen a peu per un dels molts passos locals. Segons els investigadors, és en aquest sector que l'any 1995 s'observa per primer cop l'aparició de joves de la burgesia catalana en les xarxes de distribució de narcòtics. Es tracta de joves que no en consumeixen, sinó que es limiten a transportar-ne, fet que en termes judicials és considerat agreujant a l'hora d'aplicar les penes. L'àmbit d'acció d'aquests traficants no és el carrer, sinó llocs discrets i nets. Aquests nois poden introduir-se fàcilment per discoteques i bars, un bon "terreny comercial" per a vendre-hi la mercaderia.

Més enllà de la frontera. Les principals activitats d'aquests tra-

ficants *amateurs* són bàsicament tres, i es combinen segons les necessitats dels organitzadors. D'una banda, hi ha l'anomenat pas d'alt risc, que consisteix a travessar la frontera amb cotxe portant un carregament important de cocaïna, heroïna i amfetamines. Per tal de no despertar sospites van en parella o amb familiars. Deixen el carregament a prop d'Itàlia, i aquí el traspassen a un traficant italià. Per un viatge així, el guany pot ser de cent mil francs (2,5 milions de pessetes).

Una segona activitat és la venda als consumidors "socialment pròxims". Protegits per la seva famí-

Es prenen el tràfic de drogues com una "apassionant activitat transitòria" i pensen que, si no ho fan ells, algú altre ho farà.

lia i aprofitant la posició social, els joves poden cobrir fàcilment un mercat inaccessible als altres traficants. El benefici és variable, un gran *dealer* pot fer fins a 150 mil francs (4 milions de pessetes) el mes i un de petit 40 mil (un milió). El gram de cocaïna o d'heroïna és venut al voltant dels 300 francs (unes 7.000 pessetes).

Finalment, una tercera activitat consisteix a vendre a persones de medis remots, que els grans traficants indiquen. Normalment són les noies les que s'especialitzen en aquesta activitat, a partir de negocis legals de venda de roba, per exemple. Els guanys voregen els trenta mil francs el mes. L'enquesta demostra que una vuitantena de persones —menys de cinc, estrangeres—, només a la regió dels Pirineus Orientals, es poden haver beneficiat del tràfic de droga des de l'any 1996.

A mitjan 1996, una família ins-

tal·lada a Sant Adrià de Besòs va començar a reclutar joves en dificultats econòmiques. Segons l'informe, els tres primers mercaders procedents d'un medi burgès foren tres estudiants d'enginyeria de Tolosa: una parella i un noi solter. Aquests nois es van encarregar de trobar entre els seus companys d'estudis nous "camells". Es calcula que s'hi han implicat una quarantena de nois, només d'aquest centre.

Una anàlisi sociològica. Amb una mostra de 79 individus, 32 de francesos i 47 d'espanyols, amb més d'un 10% de representació, Missaoui i Tarrius han analitzat sociològicament les característiques d'aquest fenomen, sense parir a la frontera franco-italiana. El perfil del nou "camell" és el d'un noi, d'estudis superiors, que viu a cals pares fins tard. La majoria de famílies són altament cohesionades, i normalment de tendència conservadora (només sis nois de 79, per exemple, tenen els pares divorciats). Quant a les professions dels pares dels nous traficants, s'han trobat funcionaris, professors universitaris i professions liberals varies. Quan algun d'aquests nois ha estat agafat, hom ha provat de mantenir l'afer en l'anònim per no perjudicar el bon nom de la família, com va ocórrer amb el fill d'un prestigiós advocat l'any 1997. La mostra també presenta un nombre considerable de fills de classes mitjanes i de pagesia modesta.

Aquests joves burgesos, que pels estudis poden justificar els viatges freqüents a la capital catalana, practiquen el tràfic de psicotròpics "de forma lucrativa, com una útil i sovint apassionant activitat transitòria", diu Alain Tarrius. La majoria no hi veu una forma de vida estable, sinó una forma puntual de guanyar diners de forma ràpida i fàcil. Dels setanta-nou interrogats, seixanta hi van treballar pocs mesos. Com que són conscients del risc de l'activitat, fan una sola passada el mes durant un quant temps i després paren. Per això una bona part d'aquests traficants

diners procedents del tràfic de drogues

ocasionals no són mai observats per la policia.

Les penes van de dos anys a tres per petites quantitats (a partir de quinze grams ja es considera tràfic), fins a vuit per volums més importants, com centenars de quilos. Aquesta activitat clandestina és viscuda com una aventura solitària, pel risc implicat, i sovint es fa per finançar un projecte precís. Així s'explica el cas d'un jove que ha muntat una consulta de dentista amb els diners procedents d'aquests afers il·legals. "Si no ho faig jo, ho faran uns altres", es justifica un estudiant d'aquests. Constatacions com aquesta demostren que "no se senten veritables autors del tràfic de drogues", comenta en Tarrius. Es tracta d'un negoci molt temptador perquè s'hi guanyen molts diners, i és una feina que, si tot va bé, no és gens difícil. Els autors també expliquen el cas particular d'un noi que en un any va aconseguir guanyar més de

dos milions de francs (uns 50 milions de pessetes).

Per què nous 'camells'?
Aquest nou fenomen social deu néixer, seguint els arguments dels traficants "professionals" entrevistats, de la necessitat de desenvolupar unes altres formes de comercialitzar la droga. L'augment de la demanda, sobretot d'heroïna, i la multiplicació anàrquica de les xarxes de distribució tenen com a resultat un augment de perill.

La policia fronterera es dedica normalment al tràfic de grans quantitats de droga, tot i que segons un informador de duanes de Perpinyà, no es descarta la hipòtesi que siguin els joves locals que vagin esdevenint els veritables actors del tràfic de drogues. Sobre si aquest conjunt de nous "camells" catalans constitueixen un màfia real, els autors no s'acaben de pronunciar i assenyalen la necessitat de veure l'evolució del fenomen.

ARXIU / DOMÈNEC UMBERT

El fet que els joves es dediquin a aquesta activitat de forma transitòria, i que entre ells no es coneixen, fa que sigui difícil la constitució d'una veritable organització clandestina. De moment, el nombre de casos descoberts per la policia no disminueix.

Alguns traficants travessen la frontera a peu, per passos propers a Cervera. Arriben amb tren, però passen a peu per evitar ser registrats.

Valèria Gaillard

EDIFICI

Palau de Paiporta

situat en la MILLOR ZONA

A 2 minuts del METRO i a 10 de València

ENFRONT DE L'AUDITORI

C/ Jaume I, cantó c/ MESTRE PALAU (PAIPORTA)

- VIVENDES de tres dormitoris amb TERRASSA exterior
- ÀTICS amb ANDANA i ÀMPLIES TERRASSES de més de 50 m²
- LOCALS COMERCIALS, GARATGES i TRASTERS

1a FASE

■ MÍNIMA ENTRADA ■ FINANÇAMENT FINS A 30 ANYS

«per a viure»

INFORMACIÓ I VENDA:

En OBRA o C/PAU, 11 (baix) VALÈNCIA

Telèfons C/Pau: 96 392 34 02 / 03 / 04

TELÈFON EN OBRA:

636 57 56 57